

LA CRIDA DE LA SELVA

PREMI CAVALL FORT 2019

Els dies que la pluja amarava i enfosquia la selva, tot el poblat es reunia a la casa gran. Asseguts a terra, estirats a les hamaques, passàvem l'estona escoltant històries.

Aquell dia teníem un narrador nou que ens captivava. Era un jove vingut de riu amunt, d'alguna tribu d'homes amb cabells enrogits. A canvi de l'estada, ens va oferir relats fantàstics que no havíem sentit mai, històries de les terres més amagades i llunyanes de la jungla.

«Fa molt de temps hi hagué el cap d'un poblat que fou obsequiat amb el naixement de dos fills bessons. Els anomenà Cajuru i Caiuà, i totes les famílies ho celebraren.

»Tothom sabia, però, que només un dels dos infants estava destinat a succeir el seu pare com a cap. 'Qui serà l'escollit?', es preguntaven. 'El temps ho dirà', resolien.

»Els dos germans s'assemblaven com dues gotes d'aigua, i els ulls d'ambdós eren blaus com el cel de les muntanyes. Estaven tan units que on anava un anava l'altre, i sempre corrien junts. Els agradava empaitar-se pel bosc, enfilarse als arbres, jugar a caçadors. Sempre estaven a punt per a empaitar bestioles i llançar fletxes als peixos del riu. Les feines del poblat, com recollir llenya, ajudar a l'hort o aprendre a teixir cistelles, també les feien, però no eren tan divertides.

»El pare els anava descobrint els secrets de la jungla i els advertia dels perills que amagava.

»—Sobretot —els digué un dia—, no us endinseu mai a la selva de nit. Els esperits del bosc surten amb la fosca, i n'hi ha de molt malignes!

»Al cap de poc, un vespre, després d'haver estat jugant tots dos sols a seguir rastres d'animalons, en Cajuru, el més valent, proposà de continuar per un camí desconegut.

»—És tard —s'oposà en Caiuà, més prudent—: afanyem-nos per on hem vingut.

»El seu germà insistí i així fou com se separaren. En Caiuà va fer cap al poblat i en Cajuru repengué la distracció per nous viarans. Quan la nit començà a cobrir el boscatge amb el seu mantell d'ombra, s'adonà que s'havia perdut. Seguí caminant, caminant, endinsant-se més i més en la negra espessor de la selva.

»Els esperits del bosc el trobaren ben adormit entre les arrels d'una ceiba gegant, arraulit sobre les fulles:

»—Mireu aquest nen. És valent i té l'ànima salvatge, però aquí sol enmig del boscam no podria sobreviure: és un ésser indefens. El convertirem en un jaguar. Es farà gran i recorrerà lliure tota la jungla, serà la fera més forta i veloç. I els seus rugits seran temuts per totes les criatures silvestres.

»Al poblat no se'n sabé res més, d'en Cajuru, i en Caiuà hagué de créixer amb la pèrdua i l'absència del seu germà. A desgrat, fou instruït per a ser el futur cap de la tribu i prendre responsabilitats.

»Acompanyà el pare quan encapçalava les expedicions de caça i pesca. Aprengué a triar els millors terrenys per als cultius. Fou introduït a les reunions dels grans. Li permetien participar en algunes cerimònies i, fins i tot, estava autoritzat a fer d'oient al consell d'ancians.

»I arribà el dia en què en Caiuà ja no era un nen sinó un noi. Al poblat es preparà la festa d'iniciació. L'adornaren amb pintures, braçalets i penjolls, es feren els rituals i tothom participà en les danses. I, finalment, havia de passar la prova per a ser acceptat entre els grans: havia d'endinsar-se tot sol a la selva i demostrar que havia après a caçar.

»Amb l'arc i les fletxes a la mà, en Caiuà començà a fer camí per la jungla. Avançava atent a tots els senyals, cercant qualsevol rastre d'animal. 'Si caço un guacamai o una mona ja hauré acomplert la prova', pensava. 'Si fos un tapir o un capibara tornaria amb el cap ben enlaire', s'imaginava. 'I, si arribés amb la pell d'un jaguar, seria rebut com un autèntic heroi!', somiava.

»Anava vorejant un curs d'aigua molt ombrivol que davallava amagat entre la densa vegetació. Llavors tingué una sensació estranya: la selva havia emmudit de cop. Aquell silenci no era normal. Alarmat, en Caiuà preparà l'arc i avançà procurant no fer gens de fressa, guaitant a banda i banda.

»Aleshores el veié, prop d'un petit salt d'aigua: era un jaguar gran, un felí imponent i fort. Estava bevent, reposat. En Caiuà no les tenia totes, però aplegà coratge i decidí apropar-s'hi cautelosament. Amb precaució, va fer una passa, després una altra, i després encara una altra. En aquell moment, el jaguar l'ensumà: deixà de beure, alçà el cap i es girà per descobrir la presència d'un humà. En un instant tot el cos s'enrigidí per a l'atac. Ensenyà els ullals, tragué les urpes i es disposà a abraonar-se damunt el noi. Tot fou molt ràpid: el jaguar inicià la cursa per saltar i en Caiuà tensà la corda de l'arc i apuntà la fletxa al cor de l'animal. Però, just abans de l'encontre, passà un fet extraordinari: el seus esguards es creuaren, es miraren als ulls, que tots dos tenien blaus com el cel de les muntanyes, i es reconegueren, després de tant de temps. En Caiuà des-tensà l'arc i en Cajuru relaxà els músculs.

»Es va fer de nit. Els esperits del bosc sortiren a escampar la fosca per la selva. En un racó, als peus d'una ceiba gegant, veieren un fet insòlit: un jaguar i un noi dormien junts, l'animal protegia amb una abraçada l'esquena de l'humà.

»—Són dues ànimes bessones —digueren— i mereixen viure plegats: convertirem el noi en un

jaguar. A partir d'ara correran sempre més junts i lliures per tota la jungla, lluny de les obligacions del poblat. I ningú més decidirà per ells el seu destí.»

—I aquí s'acaba la història —va dir el narrador mirant la pluja i deixant-nos bocabadats—. Durant molt anys, a totes les tribus de la selva, es va parlar de dos jaguars bessons, que pocs havien vist i que alguns anomenaven Cajuru i Caiuà.

